

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M., a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: X
sídlem X
zastoupen advokátem Mgr. Davidem Hejzlarem
sídlem 1. máje 97/25, 460 01 Liberec 1

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2019, č. j. X

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 27. 9. 2019, č. j. X, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzen dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro Liberecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 15. 6. 2017, č. j. X. Tímto rozhodnutím správce daně žalobci doměřil daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2015 do 6. 12. 2015 ve výši 1 277 560 Kč a sdělil mu výši penále 255 512 Kč.
2. Dne 16. 8. 2016 zahájil správce daně u žalobce daňovou kontrolu daně z příjmů právnických osob, mj. za období od 1. 1. 2015 do 6. 12. 2015, kdy žalobce vstoupil do likvidace. Zjistil, že žalobce je spolek, provozuje rekreační formu X, zdrojem příjmů byly výnosy z pronájmu pozemků a sportovního areálu, šlo o účetní jednotku bez zaměstnanců, účtující v soustavě jednoduchého účetnictví. Žalobce v kontrolovaném zdaňovacím období prodal na základě kupní smlouvy uzavřené dne 15. 6. 2016 se společností X řadu pozemků, výnosy z prodeje pozemků dosáhly částky 6 980 000 Kč. Správce daně požadoval po žalobci, aby prokázal oprávněnost zaúčtování reprodukční pořizovací ceny ve výši 7 129 630 Kč stanovené znaleckým posudkem ze dne 21. 9. 2015 do daňově účinných výdajů v souvislosti s prodejem pozemků. Správce daně neuznal žalobcem uplatněnou reprodukční pořizovací cenu, konstatoval, že žalobce neprokázal ve výkazu majetku a závazků evidovanou částku 565 077 Kč, když dovodil, že žalobce prokázal pouze v účetnictví vedenou hodnotu jediného pozemku ve výši 25 000 Kč, který nabyt na základě kupní smlouvy ze dne 1. 12. 2004. Podle správce daně ze soupisů přebíraného majetku (předmětných pozemků), které zajistil u Katastrálního úřadu pro Liberecký kraj (dále také jen „katastrální úřad“), na nichž byly podpisy osob oprávněných jednat za žalobce, byla známa účetní hodnota prodaných pozemků, ve které byl tento majetek veden u předchozí účetní jednotky a pozemky měly být oceněny v této správné a prokazatelné pořizovací ceně, s níž mělo být při prodeji nakládáno jako se zůstatkovou cenou. Uplatnění reprodukční pořizovací ceny ve výši 7 129 630 Kč bylo podle správce daně v rozporu s § 29 odst. 1 písm. d) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů. Dodatečným platebním výměrem ze dne 15. 6. 2017 správce daně žalobci doměřil daň z příjmů právnických osob za uvedené zdaňovací období, když mj. neuznal žalobcem do výdajů zahrnutou reprodukční pořizovací cenu pozemků dle znaleckého posudku.
3. Napadeným rozhodnutím ze dne 27. 9. 2019 žalovaný dodatečný platební výměr potvrdil. Žalovaný ve shodě se správcem daně konstatoval, že § 29 odst. 1 písm. d) zákona o daních z příjmů nelze v daném případě aplikovat. Vstupní cenou hmotného majetku se rozumí reprodukční pořizovací cena zjištěná podle zvláštního právního předpisu. Protože však z § 26 zákona o daních z příjmů vyplývá, že pozemky nejsou pro účely zákona o daních z příjmů hmotným majetkem, nelze uvedené ustanovení, ani § 24 odst. 2 písm. b) zákona o daních z příjmů aplikovat. Žalovaný konstatoval, že dle § 24 odst. 2 písm. t) zákona o daních z příjmů, účinného do 31. 12. 2013, patřila mezi daňově uznatelné výdaje pořizovací cena nebo reprodukční pořizovací cena pozemku, a to jen do výše příjmů z prodeje

jednotlivého majetku. Toto ustanovení však bylo zrušeno, proto je třeba postupovat podle § 24 odst. 1 ve spojení s § 23 odst. 10 zákona o daních z příjmů a vycházet z ocenění podle účetních předpisů. Z § 24 a 25 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, žalovaný dovodil, že hodnota uvedená v soupisech přebíraného majetku je pořizovací cenou, která je správná a prokazatelná, a žalobce o ní měl účtovat v souladu s právními předpisy upravujícími účetnictví a ve smyslu Českých účetních standardů (dále jen „ČÚS“), žalovaný zmiňoval bod 5.1. a 3.2. ČÚS 409. S touto cenou měl žalobce nakládat jako se zůstatkovou cenou, jež by byla daňově účinným nákladem podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Žalovaný vyšel z účetnictví žalobce, který vlastnické právo k předmětným pozemkům nabyt ke dni 1. 1. 2003 dle vyžádaných předávacích protokolů. Na předávacích protokolech, které byly podepsány rovněž osobami jednajícími za žalobce, byly uvedeny účetní hodnoty pozemků v celkové výši 381 254 Kč. Přitom z účetní evidence, rozvahy a výkazu o majetku a závazcích je zřejmé, že do předmětného zdaňovacího období, tj. do 31. 12. 2014, evidoval žalobce předmětné pozemky v celkové hodnotě 590 077 Kč, z čehož prokázal pouze účetně evidovanou hodnotu jediného pozemku ve výši 25 000 Kč. Teprve počínaje zdaňovacím obdobím roku 2015 zahrnul do účetnictví vstupní cenu předmětných pozemků v celkové výši 7 129 630 Kč na základě znaleckého posudku ze dne 21. 9. 2015. Evidovanou účetní hodnotu pozemků ve zbývajících částech 565 077 Kč však žalobce neprokázal. Žalovaný se odvolával na závěry rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 5. 11. 2014, č. j. 59 Af 5/2014-143, potvrzeného rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 2 Afs 210/2014-39, které řešily bezúplatný převod nemovitého majetku, jehož ceny byly v době převzetí známy. Soudy konstatovaly, že cena majetku byla známa a účetní jednotka neměla takto převzatý majetek přeceňovat cenou podle platné oceňovací vyhlášky a stanovovat reprodukční pořizovací cenu. Podle žalovaného měl žalobce pořizovací cenu zaznamenanou v účetnictví, ovšem v účetnictví vedená hodnota pozemků 590 077 Kč nebyla ničím doložena. Správce daně tedy správně vzal v úvahu účetní hodnotu pozemků ve výši 381 254 Kč, v níž byly pozemky u předchozího vlastníka evidovány. Žalovaný se rovněž dovolával smyslu ustanovení § 30 odst. 10 písm. e) zákona o daních z příjmů. Uvedl, že účetní hodnota pozemků vyplývá jednak z účetní evidence samotného žalobce, který o ní účtoval z roku na rok, správce daně pak ohledně její výše vycházel správně z předávacích protokolů poskytnutých katastrálním úřadem, z nichž historické ceny pozemků v hodnotě 381 254 Kč vyplývaly. Správce daně podle žalovaného nepochybil, pokud odkazoval na vyhlášku č. 504/2002 Sb. V § 7 odst. 1 vyhlášky č. 507/2002 Sb. je uvedeno, že pro záznamy v účetních knihách použijí účetní jednotky při oceňování majetku a závazků přiměřeně příslušná ustanovení vyhlášky č. 500/2002 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o účetnictví pro účetní jednotky, které jsou podnikateli účtujícími v soustavě podvojného účetnictví. Je-li ohledně oceňování majetku ve vyhlášce č. 507/2002 Sb. pro jednotky účtující v soustavě jednoduchého účetnictví odkazováno na přiměřené použití příslušných ustanovení vyhlášky č. 500/2002 Sb., tím spíše lze v případě žalobce, jehož hlavním posláním není podnikání, uplatnit vyhlášku č. 504/2002 Sb., tedy prováděcí vyhlášku k zákonu o účetnictví pro účetní jednotky, u kterých hlavním předmětem činnosti není podnikání. Na tuto vyhlášku pak navazuje ČÚS 409, jehož bod 3.7. se týká delimitace majetku v rámci jednoho subjektu. Žalovaný

poukázal

na skutečnost, že žalobce se stal nástupnickou organizací X, a to na základě obchodní smlouvy o bezúplatném převodu majetku ze dne 9. 10. 2002, přitom tato organizace majetek dostala v rámci delimitace rovněž bezúplatně. A protože byla žalobci za zdaňovací období roku 2013 vyměřena v souladu s daňovým přiznáním daňová ztráta, je nutno aplikovat

§ 38r odst. 2 zákona o daních z příjmů, podle něhož lhůta pro vyměření daně za rok 2015 uplyne současně s uplynutím lhůty pro stanovení daně za zdaňovací období roku 2018, v němž si nejpozději může žalobce uplatnit vyměřenou ztrátu, tj. nejdříve ke dni 1. 4. 2022.

II. Žaloba

4. Ve včasné žalobě žalobce namítal, že rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2019 bylo vydáno po uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně podle § 148 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, neboť žalovaný o odvolání ze dne 21. 7. 2017 rozhodl po více než 2 letech. Podle § 148 odst. 3 daňového řádu tříletá lhůta pro stanovení daně běží znovu ode dne, kdy byla zahájena daňová kontrola, tudíž v daném případě tato lhůta uplynula dne 16. 8. 2018. Žalobce nesouhlasil s odkazem žalovaného na § 38r odst. 2 zákona o daních z příjmů. Odhlédl totiž od skutečnosti, že žalobce je neziskovým subjektem, který v roce 2013 nevykonával žádnou vedlejší doplňkovou činnost, ze které by mu mohla vzniknout ztráta jako položka odčitatelná od základu daně. Žalobce dále odkazoval na odborné komentáře, podle nichž hlavní ztrátová činnost není u neziskových organizací předmětem daně z příjmů, proto žalobce nemohl vykázat daňovou ztrátu z hlavní činnosti, a vedlejší činnost nevykonával. Protože mu ve skutečnosti nemohla být za zdaňovací období roku 2013 daňová ztráta vyměřena, nelze běh prekluzivní lhůty stanovit dle § 38r odst. 2 zákona o daních z příjmů.
5. Žalobce trval na tom, že v případě bezúplatného převodu předmětných pozemků, měly být pozemky oceněny nikoli cenou pořizovací, ale podle § 29 odst. 1 písm. d) zákona o daních z příjmů reprodukční cenou určenou podle znaleckého posudku ze dne 21. 9. 2015, který tyto nemovitosti ocenil ke dni 27. 11. 2002. Vstupní účetní hodnoty pozemků uvedené v předávacím protokolu byly jen informací o jejich historické hodnotě vedené v interní evidenci bývalého okresního úřadu, výhradně pro potřeby státní správy. Nevypovídaly o reálné či účetní hodnotě nemovitostí v době jejich převodu, nebyly tehdy oceněny podle platného zákona a vyhlášky o oceňování majetku. Nelze tedy dovodit, že by v dané době byly známy účetní hodnoty pozemku. Žalobce nesouhlasil s převzetím účetní hodnoty pozemku v celkové částce 381 254 Kč v soupisech přebíraných nemovitostí. Žalovaný neprokázal, že by uvedená hodnota byla správná a prokazatelná. Podle žalobce není pravděpodobné, aby se skutečná hodnota předmětných nemovitostí zvýšila během 12 let takřka dvacetinásobně. Tuto skutečnost potvrdil zpracovaný znalecký posudek, který předmětné nemovitosti ocenil ke dni 27. 11. 2002 částkou 7 129 630 Kč. Fakt, že hodnota 381 254 Kč nebyla reálnou hodnotou pozemků, které byly ke dni 1. 1. 2003 bezúplatně převedeny na žalobce, vyplývá také z kupní smlouvy ze dne 23. 11. 2004, jejímž předmětem byl převod sousedního pozemku o výměře 195 m² za cenu 25 000 Kč, přičemž pozemek byl oceněn na základě znaleckého posudku ze dne 12. 8. 2004 částkou 130 940 Kč. Z posudku vyplývá, že znalecky oceněná hodnota pozemků, stejně jako sousedních pozemků, činila v roce 2004 671,48 Kč/m². Na základě takto zjištěné ceny lze

dovozovat hodnotu zbývajících pozemků převyšující 7 000 000 Kč, což blízce odpovídá znaleckému posudku, který stanovil reprodukční pořizovací cenu 7 129 630 Kč. Kontrolní výsledek, na jehož základě byla daň doměřena, je proto nepřiměřený skutečné hodnotě pozemků, z níž by mělo být vycházeno. Účetnictví by mělo vytvářet věrný a poctivý obraz o hodnotě evidovaného pozemku, žalobce tedy danou hodnotu na základě znaleckého posudku korigoval.

6. I z vyjádření Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových ze dne 10. 7. 2017 vyplývá, že účetní hodnota, v jaké měl pozemky evidované okresní úřad, je interní záležitostí státní správy, jedná se o historické hodnoty v původní evidenci a pozemky nebyly oceněny podle platného zákona a vyhlášky o oceňování majetku. Správce daně mohl a měl údaje v programu, jímž byly tyto hodnoty generovány v multilicenci pro všechny okresní úřady, ověřit. Pokud tak správce daně ani následně žalovaný neučinili, na procesní návrh žalobce na doplnění dokazování nereagovali, pochybili, protože porušili povinnost podle § 92 odst. 2 daňového řádu. Tato otázka měla být finančními orgány řádně prošetřena, klíčovým důkazem se podle žalobce jeví navrhované vyjádření či svědecká výpověď zástupce Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových. Skutečná účetní hodnota předmětných pozemků nevyplývá ani z žádných podkladů, které jsou součástí příslušného daňového spisu, nelze tedy akceptovat závěr, že se jednalo o bezúplatné nabytí majetku, jehož ceny byly známé a prokazatelné.
7. Pokud se žalovaný dovolával rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, jednalo se o skutkově rozdílný případ, kdy výchozím předpokladem bylo, že šlo o bezúplatné převzetí majetku, kdy pořizovací ceny nemovitého majetku byly v době převzetí známy, což v žalobcově případě neplatí.
8. Žalobce nesouhlasil ani se závěrem žalovaného, že cenu pozemku zachycenou dříve v účetnictví, nelze později měnit. Naopak, pokud je zjištěna neúplnost, neprůkaznost, nesprávnost či nesrozumitelnost některých účetních záznamů, je nutno provést jejich opravu. Pokud bylo ocenění pozemků nesprávné, pak muselo být změněno. Za nesrozumitelné žalobce označil tvrzení žalovaného, že neprokázal částku 590 077 Kč. Požaduje totiž doložení hodnoty 565 077 Kč, která byla korigována na základě znaleckého posudku, zatímco řádně doloženou hodnotu vyplývající ze znaleckého posudku pomíjí. Dále se žalobce ohradil proti tomu, aby žalovaný zavádějícím způsobem odkazoval na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2015, sp. zn. 7 Afs 14/2015, neboť žalobce neprováděl v žádném případě libovolné přeceňování majetku, nýbrž se jednalo o řádný postup striktně vázaný na zpracovaný znalecký posudek. Na tom nemůže nic změnit ani okolnost, že příslušnou opravu žalobce provedl v časové souvislosti s prodejem předmětných nemovitostí v roce 2015, a to proto, že právě v době, kdy byly nemovitosti prodány, bylo blíže zkoumáno jejich ocenění evidované v účetní evidenci žalobce.
9. Žalobce rovněž namítal, že správce daně a žalovaný vůči němu nesprávně uplatnili předpisy, které se na žalobce nevztahují. Žalobce v roce 2002, a to až dosud, vede jednoduché účetnictví, přičemž na jeho vedení se nevztahuje správcem daně a žalovaným

uplatňovaná vyhláška č. 504/2002 Sb. ani zmiňované ČÚS. Správce daně nesprávně odkázal na ustanovení ČÚS, které se týká zcela odlišného případu delimitace majetku v rámci jedné organizace, nikoli bezúplatného převzetí majetku od jiného subjektu. Správce daně nepřijatelně smísl vstupní ceny pro účetnictví a daní, přičemž se jedná o dvě zcela odlišné kategorie. Tyto nesrovnalosti vedou k nepřezkoumatelnosti a nesprávnosti příslušné zprávy o daňové kontrole a následně k nezákonnosti vydaného rozhodnutí správce daně a žalovaného.

10. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

11. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se se všemi námitkami žalobce vůči doměření daně vypořádal.
12. Žalovaný nesdílel názor žalobce, že napadené rozhodnutí bylo vydáno po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která by uplynula dne 16. 8. 2019. Znovu odkázal na příslušnou judikaturu Nejvyššího správního soudu a navazující rozsudky krajských správních soudů a uvedl, že žalobci byla vyměřena za zdaňovací období roku 2013 daňová ztráta z příjmů právnických osob ve výši 3 732 Kč, kterou si žalobce mohl jako položku odčitatelnou od základu daně uplatnit nejpozději v daňovém přiznání za zdaňovací období započaté v roce 2018. Proto lhůta pro stanovení daně za zdaňovací období roku 2013 a za následujících 5 zdaňovacích období roků 2014, 2015, 2016, 2017 a 2018 uplyne až okamžikem, kdy uplyne lhůta pro stanovení daně za zdaňovací období roku 2018, tj. nejdříve ke dni 1. 4. 2022. Argumentace, že je žalobce neziskovým subjektem a v roce 2013 nevykonával žádnou doplňkovou činnost, ze které by mu mohla vzniknout ztráta, nemá na věc žádný vliv. Pokud byly naplněny podmínky pro posuzování běhu lhůty pro stanovení daně podle § 38r odst. 2 zákona o daních z příjmů, musí být takto posuzovaná lhůta pro stanovení daně pro všechna zdaňovací období uplatněna bez ohledu na to, zda došlo nebo mohlo dojít či nedošlo ke zrušení daňové ztráty. Není podstatné, zda daňová ztráta byla žalobcem vykázána správně či nikoli.
13. Z § 29 odst. 1 písm. d) zákona o daních z příjmů podle žalovaného vyplývá, že vstupní cenou hmotného majetku se rozumí reprodukční pořizovací cena v ostatních případech zjištěná podle zvláštního právního předpisu, ovšem uvedené ustanovení se s ohledem na § 26 tohoto zákona neuplatní. Ve vztahu k pozemkům je nelze aplikovat, neboť ty nejsou pro účely zákona o daních z příjmů považovány za hmotný majetek, nelze tedy aplikovat ani § 24 odst. 2 písm. b) uvedeného zákona. Způsob ocenění pozemků vyplývá pouze z předpisů upravující vedení účetnictví, přičemž z § 25 a 24 zákona o účetnictví vyplývá povinnost užít pořizovací cenu s ohledem na ocenění u předchozí účetní jednotky, neboť v době převzetí majetku byly ceny majetku známy a nebyl tedy důvod majetek přeceňovat reprodukční pořizovací cenou. Žalobce v předchozích obdobích pozemky v účetní evidenci vedl, byť v neprokázané výši 565 077 Kč. Protože takto deklarovanou částku nedoložil, vycházel správce daně z evidovaných účetních cen na dokumentech týkajících se ohlášeného přechodu vlastnického práva, kde pozemky byly vedeny v účetní hodnotě v celkové výši 381 254 Kč. I přes rozpor v účetní hodnotě je zřejmé, že žalobce pozemky včetně ocenění minimálně od roku 2007 evidoval, přičemž tyto informace předával spolu s daňovým přiznáním správci daně. Účetní hodnoty pozemků doložené úředními listinami a předávacími protokoly jsou pořizovacími cenami pozemků

v roce 2003, o nichž měl žalobce účtovat v souladu s účetními předpisy a při prodeji pozemků s nimi měl nakládat jako se zůstatkovými cenami, které by byly daňově účinným výdajem. Žalovaný odmítl, že by jeho závěry byly nesrozumitelné. Správce daně dne 26. 9. 2016 žalobci sdělil, že v roce 1995 byl dán do evidence nemovitý majetek, přičemž způsob ocenění vycházel z delimitačního protokolu a nebyl mu znám. Z účetní evidence žalobce je přitom patrné, že do 31. 12. 2014 žalobce evidoval pozemky v celkové výši 590 077 Kč, avšak doložil pouze pořizovací cenu pozemku v hodnotě 25 000 Kč. Žalovaný se neztotožnil s námitkami žalobce, že v případě částek uvedených na dokumentech poskytnutým katastrálním úřadem se nejednalo o účetní hodnoty dotčených pozemků, ale pouze o částky evidenční, výhradně pro interní potřebu státní správy. Takto státní správou evidovanou hodnotu v účetní evidenci nelze zpochybňovat. Žalovaný tedy trval na tom, že žalobce pořizovací ceny majetku znal a vedl je v účetní evidenci do roku 2014, tyto ceny byly historicky dány a stanoveny, a žalobce je uváděl v přiznáních k dani z příjmů právnických osob, ovšem nebyl je schopen doložit, což ovšem neznamená, že pořizovací cena z důvodu bezúplatného předání majetku nebyla známa.

14. Nedošlo ani k porušení § 92 odst. 2 daňového řádu, protože nelze zpochybňovat státem vedenou účetní evidenci, která byla podkladem pro předávací protokoly. Není povinností správce daně zkoumat použití softwaru příslušným úřadem, žalobce poté nijak nespecifikoval vyjádření Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, která by měla zpochybnit ocenění pozemků ve vlastnictví státu. Žalovaný také odmítl argumentaci žalobce o potřebě opravit účetnictví, pokud je zjištěná jeho neúplnost, neprůkaznost, nesprávnost či nesrozumitelnost. K této otázce žalovaný podotknul, že v podmínkách českého účetnictví je třeba vycházet z historických cen, které představují ocenění k okamžiku uskutečnění účetního případu podle § 24 odst. 2 zákona o účetnictví. V posuzovaném případě nešlo o pouhou opravu dokladu a nastavení správné pořizovací ceny majetku, ale o zavržení historicky dané pořizovací ceny, která vznikla v době přechodu vlastnického práva na žalobce a její náhradu nově stanovenou znaleckým posudkem. Žalovaný neponechal stranou, že k přecenění došlo na základě znaleckého posudku ze dne 21. 9. 2015, který byl vypracován až 3 měsíce po uzavření kupní smlouvy.
15. Žalovaný nepřisvědčil ani námitkám týkajícím se uplatnění účetních předpisů. V tomto směru zopakoval skutečnosti v napadeném rozhodnutí. Podle žalovaného rozhodnutí ani netrpí nesrovnalostmi, žalovaný se přezkoumatelným způsobem vypořádal se všemi uplatněnými námitkami.
16. Žalovaný setrval na názoru, že posuzované výdaje ve výši 6 723 376 Kč byly žalobcem uplatněny v rozporu s § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů a správce daně proto správně doměřil daň z příjmů právnických osob o částku 1 277 560 Kč. Z uvedených důvodů žalovaný navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl a žalobci nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Posouzení věci krajským soudem

17. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

18. Nejprve se musel soud vypořádat s namítanou prekluzí práva správce daně stanovit žalobci daň. Žalobce namítal, že lhůta pro stanovení daně uplynula dne 16. 8. 2019 a pokud žalovaný napadené rozhodnutí o odvolání vydal až dne 27. 9. 2019, byla daň stanovena po uplynutí zákonné lhůty pro stanovení daně.
19. Obecné stanovení lhůty, ve které lze daňovému poplatníku stanovit daň, je zakotveno v § 148 odst. 1 daňového řádu. Podle tohoto ustanovení platí, že daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení. Následující odstavce uvedeného ustanovení obsahují pravidla modifikující běh této obecné tříleté lhůty pro stanovení daně.
20. Další speciální úpravu běhu lhůty pro stanovení daně obsahuje § 38r odst. 2 zákona o daních z příjmů. Dle uvedeného ustanovení platí, pokud bylo možné uplatnit daňovou ztrátu nebo její část ve zdaňovacích obdobích následujících po zdaňovacím období, v němž daňová ztráta vznikla, jako položku odčitatelnou od základu daně, lhůta pro vyměření jak pro zdaňovací období, v němž daňová ztráta vznikla, tak i pro všechna zdaňovací období, za která lze tuto daňovou ztrátu nebo její část uplatnit, končí současně se lhůtou pro vyměření za poslední zdaňovací období, za které lze daňovou ztrátu nebo její část uplatnit. Přitom z § 34 odst. 1 věta první zákona o daních z příjmů vyplývá, že od základu daně lze odečíst daňovou ztrátu, která vznikla a byla vyměřena za předchozí zdaňovací období nebo jeho část, a to nejdéle v 5 zdaňovacích obdobích následujících bezprostředně po období, za které se daňová ztráta vyměřuje.
21. Výkladem § 38r odst. 2 zákona o daních z příjmů se opakovaně zabýval ve své judikatuře Nejvyšší správní soud a shledal, že se jedná o *lex specialis* k obecné právní úpravě běhu prekluzivní lhůty pro stanovení daně (viz např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 31. 8. 2004, č. j. 5 Afs 28/2003-69, č. 438/2005 Sb. NSS, ze dne 24. 2. 2012, č. j. 5 Afs 66/2011-109, či ze dne 15. 4. 2016, č. j. 4 Afs 251/2015-74, nebo ze dne 9. 9. 2019, č. j. 7 Afs 134/2019). Z hlediska počítání lhůty pro doměření daně za zdaňovací období, ve kterém byla vyměřena daňová ztráta, přitom není rozhodné, zdali daňový subjekt daňovou ztrátu zcela nebo zčásti v následujících zdaňovacích obdobích skutečně uplatní, ale to, že tak podle zákona učinit může (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2016, č. j. 4 Afs 251/2015-74).
22. Ze správního spisu plyne, že žalobci byla platebním výměrem ze dne 15. 8. 2014, č. j. 1100156/14/2601-24803-505204, na základě údajů uvedených v daňovém přiznání, pravomocně vyměřena daňová ztráta na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2013 ve výši 3 732 Kč.
23. Na běh lhůty pro stanovení daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2015

(tj. pro zdaňovací období, za které bylo možné daňovou ztrátu za zdaňovací období roku 2013 uplatnit v souladu s § 34 odst. 1 zákona o daních z příjmů) je proto třeba kromě obecné právní úpravy obsažené v § 148 odst. 1 daňového řádu aplikovat i speciální úpravu obsaženou v § 38r odst. 2 zákona o daních z příjmů.

24. Lhůta pro stanovení daně za zdaňovací období roku 2015 tedy v obecné rovině (tj. bez vlivu jakýchkoliv případných dalších okolností majících vliv na její běh) skončí až ke dni 1. 4. 2022, spolu se lhůtou pro zdaňovací období roku 2018, které je posledním zdaňovacím obdobím, ve kterém žalobce mohl daňovou ztrátu uplatnit. Soud ve shodě s žalovaným uvádí, že z hlediska běhu lhůty pro stanovení daně podle § 38r odst. 2 zákona o daních z příjmů je určující pouze to, že žalobce daňovou ztrátu v daňovém přiznání za zdaňovací období roku 2013 vykázal, byla mu pravomocně vyměřena, a mohl ji tedy v následujících 5 zdaňovacích obdobích uplatnit. A pokud byly podmínky pro běh lhůty dle § 38r odst. 2 zákona o daních z příjmů splněny pro zdaňovací období roku 2015, není rozhodné, zda si daňovou ztrátu žalobce v tomto zdaňovacím období uplatnil, či zda byla daňová ztráta případně následně zrušena. Zcela bez vlivu na běh lhůty pro stanovení daně podle § 38r odst. 2 zákona o daních z příjmů jsou žalobcem tvrzené skutečnosti. Tedy že žalobci jako neziskové organizaci nemohla daňová ztráta z hlavní činnosti vzniknout, a protože nevykonával vedlejší činnost, daňová ztráta mu nemohla vzniknout ani z vedlejší činnosti. Soud opakuje, že z hlediska běhu lhůty pro stanovení daně bylo rozhodné pouze to, že žalobci daňová ztráta pravomocně vyměřena byla a mohl si ji v předmětném zdaňovacím období roku 2015 uplatnit. Nelze zpětně zkoumat, zda žalobce daňovou ztrátu v daňovém přiznání, na jehož základě byla správcem daně platebním výměrem vyměřena, vykázal správně či nikoli.
25. Podstatou sporu je zodpovězení otázky, zda žalobce do daňově účinných nákladů v souvislosti s prodejem předmětných pozemků zahrnul reprodukční pořizovací cenu ve výši 7 129 630 Kč stanovenou na základě znaleckého posudku ze dne 21. 9. 2015. Ani v této části žaloby soud námitkám žalobce nepřisvědčil a plně se ztotožnil se závěry a argumentací žalovaného, na kterou si dovoluje v podrobnostech odkázat.
26. Podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů se pro zjištění základu daně odečtou výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem nebo zvláštními předpisy. Důkazní břemeno ohledně prokázání výdajů (nákladů) nese zásadně daňový subjekt, v souladu s § 92 odst. 3, 4 daňového řádu. Ustanovení § 24 odst. 2 zákona o daních z příjmů obsahuje demonstrativní výčet daňově uznatelných výdajů (nákladů). Mezi ty patří dle § 24 odst. 2 písm. b) zákona o daních z příjmů ve stanovených případech zůstatková cena hmotného majetku s odkazem na § 29 odst. 2 uvedeného zákona, s výjimkou uvedenou v § 25.
27. Pozemky nejsou pro účely zákona o daních z příjmů definovány v § 26 odst. 2 zákona o daních z příjmů jako hmotný majetek, nelze je daňově odepisovat a nevztahuje se na ně § 24 odst. 2 písm. b) ani § 29 odst. 1 písm. d) zákona o daních z příjmů, jímž je stanoveno, že vstupní cenou hmotného majetku se rozumí reprodukční pořizovací cena v ostatních případech zjištěná podle zvláštního právního předpisu o oceňování majetku ke dni nabytí. V tomto směru se soud plně ztotožnil se závěry žalovaného a v podrobnostech si dovolí

odkázat na zejména na body [13] až [23] napadeného rozhodnutí, v nichž žalovaný podal v obecné rovině vyčerpávající rozbor posuzování daňově účinných výdajů (nákladů) u hmotného majetku vymezeného pro účely zákona o daních z příjmů a zabýval se povahou pozemků dle uvedeného právního předpisu.

28. Žalovaný rovněž zcela příhodně uvedl, že do 31. 12. 2013 bylo možné podle § 24 odst. 2 písm. t) zákona o daních z příjmů zahrnout do daňově uznatelných výdajů (nákladů) také pořizovací nebo reprodukční pořizovací cenu pozemku (s odkazem na zákon o účetnictví), a to jen do výše příjmů z prodeje. Po zrušení uvedeného ustanovení zákonem opatřením Senátu č. 344/2013 Sb. není v zákoně o daních z příjmů obsaženo zvláštní ustanovení pro uplatnění daňově uznatelných výdajů (nákladů) a stanovení pořizovací, resp. reprodukční pořizovací ceny pozemků. Při posouzení daňově uznatelných výdajů (nákladů) v případě prodeje předmětných pozemků bylo třeba postupovat dle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů a v souladu s § 23 odst. 10 zákona o daních z příjmů vycházet z ocenění pozemků podle účetních předpisů a jako daňově uznatelný výdaj (náklad) oproti výnosům z prodeje pozemků uplatnit jejich pořizovací cenu navázanou na účetnictví, jak o tom hovoří důvodová zpráva k zákonnému opatření Senátu č. 344/2013 Sb.
29. Způsob stanovení účetní ceny majetku, tj. i pozemků, vyplývá z předpisů upravujících vedení účetnictví. Z § 24 odst. 2 písm. a) zákona o účetnictví vyplývá povinnost účetní jednotky oceňovat majetek a závazky k okamžiku uskutečnění účetního případu způsoby podle § 25. Žalobce byl tedy povinen jako účetní jednotka k okamžiku uskutečnění účetního případu, tj. od 1. 1. 2003, kdy bezúplatně nabyt vlastnícké právo k předmětným pozemkům, tento hmotný majetek vést v účetnictví v účetní hodnotě v souladu s účetními předpisy. Podle § 25 odst. 1 písm. a) zákona o účetnictví se hmotný majetek kromě zásob, s výjimkou hmotného majetku vytvořeného vlastní činností oceňuje pořizovacími cenami; dle písm. k) uvedeného ustanovení se majetek v případech bezúplatného nabytí, s výjimkou majetku uvedeného pod písm. e) a g), anebo majetek v případech, kdy vlastní náklady na jeho vytvoření vlastní činností nelze zjistit nebo jsou tyto náklady vyšší než reprodukční pořizovací cena tohoto majetku, oceňuje reprodukční pořizovací cenou. Tou se pro účely zákona o účetnictví podle § 25 odst. 2 písm. b) rozumí pořizovací cena, za kterou by byl majetek pořízen v době, kdy se o něm účtuje.
30. Soud se zcela ztotožnil se závěry orgánů finanční správy, že v žalobcově případě nebyl důvod pozemky v souvislosti s jejich prodejem v roce 2015 přeceňovat reprodukční pořizovací cenou dle znaleckého posudku, který stanovil tuto cenu pozemků zpětně ke dni 27. 11. 2002 ve výši 7 129 630 Kč, a to vzhledem ke známému ocenění u předchozí účetní jednotky, jež bylo žalobci v době převzetí majetku známo.
31. Žalobce v předchozích obdobích vedl dotčené pozemky v účetní evidenci (viz rozvaha, výkaz o majetku a závazcích), minimálně v období roku 2007 až do 31. 12. 2014 v hodnotě 590 077 Kč, aniž by z důvodu neznalosti jejich pořizovací ceny prováděl jejich ocenění reprodukční pořizovací cenou dle zvláštních předpisů pro oceňování majetku. Žalobce sám v průběhu daňové kontroly správci daně sdělil, že do evidence byl hmotný majetek zaúčtován již v roce 1995, přičemž způsob ocenění vycházel z delimitačního protokolu, ale

že způsob ocenění mu nebyl znám. Soud připomíná, že delimitačním protokolem ze dne 5. 10. 1992 (protokol

č. j. X) přešlo dnem 25. 5. 1990 vlastnické právo k předmětným pozemkům (a rovněž k softbalovému hřišti, klubovně a skladu na předmětných pozemcích) z X Liberec. Jemu předcházela již hospodářská smlouva ze dne 8. 10. 1984 o převodu vlastnictví národního majetku od předávajícího X na přejímající organizaci X (jejímž nadřízeným orgánem byl X Obchodní smlouvou ze dne 9. 10. 1992 mezi X a X došlo k bezplatnému převodu majetku podle soupisu v delimitačním protokolu ze dne 5. 10. 1992, tento subjekt se tak jako právní předchůdce žalobce stal výlučným uživatelem pozemků. Pozemky byly dne 27. 11. 2002 předané státem okresním úřadem Volejbalklubu Liberec, dnem 1. 1. 2003 přešlo na X vlastnické právo ze zákona na základě předávacích protokolů X a X obsahujících soupis majetku a účetní hodnoty jednotlivých pozemků v celkové částce 381 254 Kč. Na základě těchto předávacích protokolů oznámil žalobce přechod vlastnického práva katastrálnímu úřadu a doložil zmíněné předávací protokoly obsahující evidovanou účetní hodnotu pozemků.

32. Z uvedeného tak dle názoru soudu vyplývá existence vedení účetní evidence o hodnotě pozemků, a především znalost jejich pořizovací účetní ceny. Protože však žalobce v účetnictví evidoval jinou účetní hodnotu, než v jaké pozemky převzal dle předávacích protokolů a hodnotu evidovanou ve svém účetnictví nedoložil, správce daně a následně žalovaný správně vycházely z účetní hodnoty na žalobce bezúplatně převedených pozemků ve výši 381 254 Kč, jak vyplývala z předávacích protokolů ze dne 27. 11. 2002. Tyto předávací protokoly byly podepsány osobami oprávněnými jednat za žalobce, tudíž předchozím subjektem evidované účetní ocenění muselo být žalobci známé a bylo třeba chápat je cenu, za kterou by byl majetek žalobcem pořízen a se kterou měl nakládat jako se zůstatkovou cenou, tedy daňově účinným výdajem (nákladem)

ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů

33. Soud žalobci nepřisvědčil, že by nebylo možné z ocenění pozemků uvedeného na předávacích protokolech vycházet. Účetní hodnoty pozemků uvedené v předávacích protokolech nemohou být zpochybněny pouhým odkazem to, že se jednalo jen o údaje pro interní potřebu státní správy a že není pravděpodobné, aby se skutečná hodnota dotčených pozemků mnohonásobně zvýšila, když toto podle žalobce potvrdil znalecký posudek ze dne 21. 9. 2015 i kupní smlouva ze dne 23. 11. 2004, jejímž předmětem byl převod sousedního pozemku.
34. Dovolává-li se žalobce vyjádření Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových ze dne 17. 10. 2017, pak soud především uvádí, že žalovaný reagoval ve svém rozhodnutí na žalobcovy návrhy dostatečným způsobem. Žalovaný odůvodnil, že nelze zpochybňovat státem vedenou účetní evidenci, která byla podkladem pro předávací protokoly, v nichž byla hodnota pozemků jednoznačným způsobem uvedena a označena jako účetní hodnota. Žalovaný dovodil, že není povinností správce daně zkoumat užívání X aplikací v roce 2002 na příslušném úřadu, a že odkaz žalobce na vyjádření Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových nebylo upřesněno. Žalobce totiž teprve v odvolacím řízení zmínil požadavek, aby správce daně, shledá-li takovou potřebu, zjišťoval charakter a význam účetních hodnot v předávacích protokolech, s odkazem na vyjádření Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových. Toto vyjádření blíže nespecifikoval ani nepředložil, nebylo tedy vadou, že se

jím žalovaný blíže nezabýval. Ani soud neshledal potřebu doplnit dokazování teprve soudu předloženým vyjádřením Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových ze dne 17. 10. 2017, ani svědeckou výpověď zástupce uvedeného orgánu státní správy. Tvrzení, že účetní hodnoty jednotlivých postupně bezúplatně převáděných pozemků uvedené v předávacích protokolech neodpovídají tehdy platnému zákonu a prováděcím předpisům o ocenění majetku, soud nijak nezpochybňuje. Má ovšem za to, že žalovaný přílehavými odkazy na prováděcí účetní předpisy, judikaturu týkající se pořizovacích cen nemovitého majetku pro případy jeho bezúplatného přechodu na základě zákona, pokud byly v době převzetí známy, a také s odvoláním na smysl § 30 odst. 10 písm. e) zákona o daních z příjmů, vysvětlil, že žalobce měl předmětné pozemky ocenit historickou účetní hodnotou předmětných pozemků, jak byla evidována původním vlastníkem.

35. Argumentace žalovaného závěry rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 5. 11. 2014, č. j. 59 Af 5/2014-143, potvrzeného rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 03. 2016, č. j. 2 Afs 210/2014-39, byla podle názoru soudu na místě. Přestože se nejednalo o zcela shodné skutkové okolnosti, jádro tehdy řešeného problému bylo stejné. Soudy se zabývaly otázkou zůstatkových, resp. reprodukčních pořizovacích cen nemovitého majetku, které chtěl daňový subjekt uplatnit jako položku snižující základ daně. I v tehdy řešené věci šlo o bezúplatný převod majetku státu, jehož převzetí bylo dokladováno evidenčními soupisy majetku s oceněním. Protože však již nebyly tyto soupisy s oceněním k dispozici, nechal daňový subjekt nemovitý majetek ocenit podle platných oceňovacích předpisů reprodukční pořizovací cenou. Soudy tento postup při ocenění neuznaly, dovodily, že takto nelze postupovat v případě převzatého majetku, který byl bezúplatně nabyt od státu jako dosavadního vlastníka, na základě evidenčních soupisů majetku s oceněním. Pokud bylo ocenění daňovému subjektu známo a převzato do účetní evidence, nebyl důvod majetek přeceňovat. Soud nevidí mezi tehdy řešenou otázkou a žalobcovým případem velkou odlišnost. Pokud žalobce tvrdí, že v jeho případě nebylo ocenění pozemků známo, soud mu nemůže přisvědčit. Jak bylo uvedeno shora, osobám jednajícím za žalobce bylo účetní ocenění jednotlivých pozemků uvedené na předávacích protokolech (obdobně jako ve shora označených rozsudcích) známo (v podrobnostech též viz bod [57] napadeného rozhodnutí). Že v těchto prokázaných účetních cenách pozemků žalobce od počátku ve svém účetnictví pozemky neocenil a neevidoval, jde k jeho tíži. Soud souhlasí se správcem daně a žalovaným, že právě předávací protokoly z roku 2002 dostatečně průkazným způsobem dokládají účetní hodnotu jednotlivých pozemků.
36. Již v odvolání žalobce zpochybňoval aplikaci podzákonných předpisů týkajících se vedení účetnictví žalobcem a ocenění předmětných pozemků. S těmito námitkami se žalovaný podrobně vypořádal (v návaznosti na rozbor aplikace příslušných prováděcích vyhlášek a X uvedený správcem daně ve zprávě o daňové kontrole na str. 9 a 10) v napadeném rozhodnutí. Žalobce s důvody uvedenými v napadeném rozhodnutí nijak nepolemizuje, pouze opakuje, že se na něho jako účetní jednotku účtující v soustavě jednoduchého účetnictví nevztahuje vyhláška č. 504/2002 Sb. ani ČÚS, zejm. bod týkající se bezúplatného převzetí v rámci jedné organizace. Žalovaný však vysvětlil, na jakém základě je na místě vyhlášku č. 504/2002 Sb. přiměřeně na žalobce aplikovat, s uvedenými důvody se soud ztotožňuje a dovolí si odkázat na bod [62] napadeného rozhodnutí, neboť by jen opakoval to, co podrobně uvedl žalovaný.

Ostatně žalobce kromě odkazu na § 29 odst. 1 písm. d) zákona o daních z příjmů ve prospěch reprodukční pořizovací ceny stanovené dle zákona č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku, neargumentuje žádnými jinými ustanoveními zákonných a podzákonných předpisů ohledně ocenění bezplatně nabytých pozemků reprodukční pořizovací cenou stanovenou podle zákona o oceňování majetku.

37. K námitce týkající se aplikace bodu 3.7. ČÚS 409 lze dát žalobci za pravdu, že uvedené pravidlo, podle něhož se dlouhodobý majetek bezúplatně získaný v rámci delimitace složkami vlastní organizace oceňuje pořizovací cenou, ve které byl veden u předávací účetní jednotky, striktně vzato nedá na žalobce aplikovat. Vlastnické právo totiž na žalobce přešlo ze státu podle § 14 a násl. zákona č. 290/2002 Sb., kterým se upravoval mj. přechod některá dalších věcí, práv a závazků státu mj. na občanská sdružení působící v oblasti sportu a tělovýchovy. Nelze však přehlédnout, že již před 1. 1. 2003, měl žalobce (dříve X) pozemky v užívání jako nástupnická organizace TJ Textilana Liberec, která majetek získala v rámci delimitace rovněž bezúplatně od ČSTV. Minimálně jako podpůrný argument pro respektování historického účetního ocenění pozemků může dané pravidlo sloužit. Stejně jako žalovaným zmíněný smysl ustanovení § 30 odst. 10 písm. e) zákona o daních z příjmů, podle něhož v případě odpisů hmotného majetku nabytého bezúplatně podle zvláštních předpisů nebo bezúplatným převodem v důsledku delimitace státních organizací se vychází ze vstupní ceny, ze které vycházel původní vlastník.
38. Dále musí soud reagovat na dílčí námitku, že není příliš srozumitelný závěr žalovaného, který tvrdil, že žalobcem nebyla prokázána evidovaná cena pozemků ve výši 590 077 Kč (vyjma hodnoty ve výši 25 000 Kč) a požadoval doložit hodnotu pozemků ve výši 565 077 Kč, která byla korigována na základě znaleckého posudku, zatímco řádně doloženou hodnotu vyplyvající
ze znaleckého posudku pominul. Soud závěry žalovaného nesrozumitelnými neshledal. Žalovaný v bodu [45] napadeného rozhodnutí uvedl, že dne 26. 9. 2016 žalobce správci daně sdělil,
že v roce 1995 byl dán do evidence nemovitý majetek, přičemž způsob ocenění vycházel z delimitačního protokolu a nebyl mu znám. Dále konstatoval, že z účetní evidence žalobce je zřejmé, že do dne 31. 12. 2014 žalobce evidoval pozemky v celkové výši 590 077 Kč, avšak doložil pouze pořizovací cenu pozemku p. č. X v hodnotě 25 000 Kč na základě kupní smlouvy ze dne 1. 12. 2014. Z uvedeného je tedy zřejmé, že žalovaný ve shodě se správcem daně považoval za nutné, aby žalobce doložil zbývající část hodnoty pozemků uvedené v účetnictví, tedy v částce 565 077 Kč.
39. Pokud žalovaný odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2015, č. j. 7 Afs 14/2015-41, pak doplňoval svou argumentaci, že žalobce nemůže libovolně přecenit předmětné pozemky reprodukční pořizovací cenou, myšleno podle znaleckého posudku,
dle žalovaného v rozporu se zákonem. Žalobce dále tvrdí, že přecenění pozemků dle znaleckého posudku až v souvislosti s jejich prodejem je logické. Soud má však ve shodě s žalovaným žalobcův postup za minimálně pochybnosti vyvolávající. Je totiž s podivem, že do konce roku 2014 žalobce předmětné pozemky evidoval (byť ve výši 590 077 Kč, kterou, s výjimkou pořizovací ceny 25 000 Kč u jednoho později koupeného pozemku, nebyl schopen prokázat)
a o správnost tohoto ocenění, ze kterého vycházel v rozvaze a výkazu o majetku a závazcích

(viz údaje za období od 1. 1. do 31. 12. 2014 a předcházející období) se nezajímal, přestože osobám za žalobce oprávněným jednat byly známe údaje ohledně účetních hodnot jednotlivých pozemků minimálně od konce roku 2002, kdy katastrálnímu úřadu žalobce oznámil nabytí vlastnického práva k předmětným pozemkům od 1. 1. 2003 podle předávacích protokolů obsahujících účetní ceny pozemků.

V. Závěr a náklady řízení

40. Soud vzhledem k shora uvedenému považuje žalobu za nedůvodnou, proto ji zamítnul podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
41. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného.
42. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec běžné činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 26. únor 2020

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu